

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. Mgr. Zdeňkem Bajarem, advokátem se sídlem Tržiště 366/13, Praha 1, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2022, č. j. 3 Ad 4/2021 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Žalobce se žalobou domáhal, aby Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) určil, že žalovaná nezákonně zasáhla do jeho práv tím, že konstatovala a šířila závěr, že údajně porušil zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Daný závěr měla šířit prostřednictvím dopisů podepsaných předsedou své kontrolní rady ze dne 28. 1. 2021, č. j. S-708/2020-006 a č. j. S-708/2020-007 (dále jen „dopisy ze dne 28. 1. 2021“), jakož i dalšími úkony. V těchto dopisech kontrolní rada žalované konstatovala, že žalobcovy formulace použité v rámci e-mailové komunikace s Mgr. S., konkrétně výrok „*Upřímně a hluboce jsem přesvědčen, že žádný právní problém není a místo hygieny dentální je aktuálnější řešit hygienu mentální*“, byl neuctivý a nevhodný advokáta.

[2] Městský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu zamítl, jelikož dospěl k závěru, že v daném případě žalobce nebyl zkrácen na právech nezákonným zásahem. Kontrolní rada žalované v dopisech ze dne 28. 1. 2021 učinila závěr, že jednání žalobce nenaplnuje zákonné znaky kárného provinění dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, a proto s ním nezažila kárné řízení. Současně dospěla k závěru, že žalobcův výrok o mentální hygieně je neuctivý a nedůstojný, a proto ho upozornila na nepřijatelnost takového jednání. Žalovaná v projednávané věci pouze prověřovala, zda je na místě podat kárnou žalobu, jak navrhla ve své stížnosti Mgr. S. Při tomto posouzení shledala, že žalobce porušil čl. 4 odst. 3 usnesení č. 1/1997 představenstva žalované ze

dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů, publ. pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory (dále jen „etický kodex“). Postup žalované nebyl nezákonný, jelikož zákon o advokacii ukládá advokátům povinnost dodržovat etický kodex. Žalovaná proto byla oprávněna žalobce upozornit na porušení výše uvedeného ustanovení tohoto kodexu. Žalobce není daným postupem žalované trestán. Ze sdělení plyne, že se jedná o kolegiální upozornění, že opakované jednání tohoto typu může být považováno za kárné provinění. Není proto pravda, že mu žalovaná vyhrožovala kárným stíháním.

[3] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaná zasáhla do žalobcových práv, když závěry o nevhodném jednání bezdůvodně oznámila třetím osobám. Dopis č. j. S-708/2020-006, kterým byla Mgr. S. informována o vyřízení své stížnosti, nebyl bezdůvodným šířením difamačních závěrů o jednání žalobce, jelikož žalovaná plnila povinnost informovat Mgr. S. o způsobu vyřízení její stížnosti. Tvrzení žalobce, že tyto závěry žalovaná sdělovala i jiným osobám, jsou pouze spekulativní.

[4] Ohledně námitky nedostatečné pravomoci k vydání rozhodnutí městský soud konstatoval, že se nejednalo o rozhodnutí, a proto nelze hovořit o pravomoci k jeho vydání. V projednávané věci se nejednalo ani o úkon podobný výtce dle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), která je výslovně označena jako disciplinární postih, zatímco v projednávané věci se jedná o pouhé upozornění na nevhodný postup.

[5] Na závěr městský soud posoudil námitku ohledně neumožnění žalobci seznámit se s obsahem spisového materiálu. Odmítavý přístup žalované ke zpřístupnění spisového materiálu považoval za nevhodný, nicméně shledal, že žalobce nebyl tímto postupem zkrácen na svých právech.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření a replika

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podřazeného pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Městský soud žalobu zamítl s nesprávným odůvodněním, že stěžovatel porušil etický kodex a žalovaná ho byla oprávněna na toto porušení kolegiálně upozornit a současně byla povinna informovat Mgr. S. o způsobu vyřízení její stížnosti. Dle městského soudu má žalovaná pravdu, a právě proto nemohla jednat nezákonně a nejde o difamační zásah do práv stěžovatele. Pravou podstatou sporu ovšem je, zda je žalovaná oprávněna upozorňovat na méně závažná porušení zákona o advokacii a informovat o obsahu takového upozornění třetí osoby. Žalovaná takové právo nemá a městský soud se mylí, pokud z přesvědčení o méně závažném porušení zákona dovozuje právo žalované upozornit na toto údajné porušení zákona. Zákon o advokacii dává žalované právo řešit pouze závažné či opakované prohřešky advokátů.

[8] Městský soud právo žalované dovozuje z povinnosti stěžovatele dodržovat pravidla profesionální etiky stanovená etickým kodexem. Takový výklad popírá princip legality. Veřejná moc smí činit pouze to, co stanoví zákon. Z povinností adresátů právních norem nelze bez dalšího dovozovat pravomoc dohledového orgánu rozhodovat o zákonem nepostihovaných bagatelních prohřešcích a rušitele upozorňovat a napomínat ho. Městský soud dovodil dvě zákonem neupravené pravomoci, a to pravomoc rozdávat upozornění na méně závažná porušení zákona a pravomoc obsah takového upozornění sdělit další osobě. Pravomoc kontrolní rady žalované nezahrnuje oprávnění věc uzavřít konstatováním o porušení zákona, takové porušení advokátovi bez slyšení vytknout a s výtkou seznámit třetí osoby. Závěr městského soudu,

pokračování

že kárným opatřením se do práv stěžovatele zasahuje a upozorněním nikoliv, je nepřijatelný. Mezi upozorněním a napomenutím je pouze ten rozdíl, že v případě napomenutí by musel být stěžovatel nejdříve obviněn a měl by právo se bránit. V takovém případě by též věděl, kdo o jeho provinění rozhodl a zda tato osoba nebyla podjatá.

[9] Předmětem řízení bylo tvrzení, že stěžovatel nerespektuje právo Mgr. S. být nebo nebýt právně zastoupena, a dále tvrzení, že Mgr. S. ponižil výrokem „*nepřijde Ti, že to zbytečně přeháníš a vidíš problém tam, kde žádný není. Zkus o tom přemýšlet. Dík.*“ S obviněním, které je mu vytýkáno, se seznámil až poté, co mu ho žalovaná vytkla prostřednictvím upozornění, které bez jeho vědomí zaslala protistraně. Stěžovatel nerozporuje právo žalované prošetřit stížnost na advokáta a dospět k závěru, že se dopustil kárného provinění. Pokud však dospěje k závěru, že ke kárnému provinění nedošlo, věc pro ni končí a je povinna o ní zachovat mlčenlivost. Upozornění žalované se obsahově neliší od výtek dle zákona o státním zastupitelství. Tuto námitku městský soud odmítl s tím, že žalovaná ze zákona nemůže udělovat výtky. Právě proto ale také nemůže svým členům za údajné prohřešky rozesílat upozornění, která se co do obsahu shodují s výtkami a jsou obsahově shodná s napomenutím. Upozornění zasahuje do práv stěžovatele stejně jako napomenutí dle zákona o advokacii či výtka dle zákona o státním zastupitelství.

[10] Závěr městského soudu, že dopisem adresovaným Mgr. S. žalovaná plnila nspecifikovanou informační povinnost vůči ní, není správný. Dopis obsahuje sdělení, že stěžovatel byl písemně upozorněn na nevhodnost svých výroků, což v množném čísle neodpovídá obsahu upozornění zasláního stěžovateli. Jedná se o exces žalované, který zasahuje do práv stěžovatele a zájmů jeho klienta. Městský soud odmítl zkoumat, zda se na daném upozornění nepodílely osoby se zvláštním vztahem k Mgr. S.. Dále se stěžovatel obsáhle vyjádřil k okolnostem vynesení sporného výroku. Na závěr uvedl, že by před NSS mělo být doplněno dokazování, a to o úplný spisový materiál žalované a o výsledch vedoucí kontrolního oddělení žalované a předsedy kontrolní rady žalované.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Stěžovatel opakuje argumenty, se kterými se městský soud již vypořádal. Dle stěžovatelova výkladu by ho měla žalovaná ponechat v nejistotě bez možnosti neformálního sdělení, jak prověřování stížnosti dopadlo. Názor, že zákon o advokacii jí dává právo řešit pouze závažné či opakované prohřešky, platí pouze pro kárné řízení. Žádný právní předpis jí nezakazuje, aby členovi advokátního stavu neformálně sdělila, že konkrétním jednáním porušil povinnost advokáta. Advokátním slibem se zájemce o zápis do seznamu advokátů dobrovolně podřizuje povinnosti dodržovat etiku povolání advokáta a též se podřizuje stavovským předpisům a dohledu orgánů žalované. Orgánem tohoto dohledu je kontrolní rada, která má zákonem stanovenou povinnost dohlížet na dodržování předpisů a součástí této pravomoci je i oprávnění upozornit advokáta na jeho nesprávný postup.

[12] Stěžovatel v replice uvedl, že žalovaná jednala jako orgán veřejné moci v rámci výkonu veřejné správy, a proto byla oprávněna činit pouze to, co jí zákon výslovně stanoví. Její orgány nemohou svou moc vykonávat dle libovůle prostřednictvím neformálních sdělení rozesílaných nejen advokátům, ale i třetím osobám. Městským soudem dovozená informační povinnost neopravňuje žalovanou, aby sdělovala protistraně stěžovatelem zastoupeného klienta obsah jejího rozhodnutí o tom, že se stěžovatel choval nevhodně. Protistrana stěžovatelova klienta hodnocením žalované argumentuje ve sporech s tímto klientem a informace, že podobným hodnocením žalované protistrana disponuje, se stěžovatel dozvěděl až od klienta. Žalovaná nemá žádnou pravomoc ani právo formálně či neformálně rozhodovat a svým rozhodnutím konstatovat méně závažné porušení zákona ze strany advokáta. Otázkou zůstává, kdo, kdy a na základě čeho o stížnosti neformálně rozhodoval a zda se na rozhodování nepodílely osoby se zvláštním vztahem k věci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Dále dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Dle § 82 s. ř. s. platí: *Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[16] Dle § 46 odst. 4 věty první zákona o advokacii platí, že kontrolní radě žalované *přislouží dohlížet na dodržování tohoto zákona, zvláštních právních předpisů (...), jakož i stavovských předpisů jinými orgány Komory, zaměstnanci Komory, advokáty, evropskými advokáty a advokátními koncipienty.*

[17] Dle čl. 38 odst. 1 usnesení č. 3/1999 sněmu žalované ze dne 8. 11. 1999, kterým se schvaluje organizační řád žalované, publ. pod č. 4/1999 Věstníku České advokátní komory (dále jen „organizační řád“), platí: *Kontrolní oddělení vytváří podmínky pro řádnou činnost kontrolní rady. Dle odstavce 2 věty první tohoto ustanovení platí: Kontrolní oddělení přijímá, eviduje a zajišťuje vyřizování stížností podaných Komorě na advokáty nebo zaměstnance Komory; zajišťuje dále, **aby stěžovatel byl o postupu při vyřizování stížnosti pravidelně vyrozumíván.*** (zvýraznil NSS)

[18] Stěžovatel se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalované, který spatřuje ve dvou dopisech, ve kterých žalovaná konstatovala, že jednání stěžovatele jako advokáta vůči Mgr. S. nedosahuje intenzity kárného provinění, nicméně uvedla, že jeho formulace užitá při komunikaci s Mgr. S. byly neuctivé a nedůstojné advokáta. Stěžovatel ve vyjádření k výzvě městského soudu ze dne 3. 5. 2021 (č. l. 7 spisu městského soudu) formuloval petit žaloby proti tvrzenému nezákonnému zásahu do jeho práv tak, že úkony žalované, **spočívající v konstatování a šíření závěru** o tom, že porušil zákon o advokacii, představují nezákonný zásah do jeho práv, a proto je žalovaná povinna mimo jiné se jich zdržet (zvýraznění doplnil NSS). Ke konstatování a šíření výše uvedeného závěru dle stěžovatele došlo 1) dopisem č. j. S-708/2020-007 zaslaným stěžovateli, 2) dopisem č. j. S-708/2020-006 zaslaným Mgr. S. a 3) všemi dalšími úkony, kterými žalovaná sdělila a šířila hanlivé závěry o údajném porušení zákona. Městský soud oba dopisy vyhodnotil jako zásahy, které nejsou nezákonné.

[19] Nejvyšší správní soud v tomto řízení nezpochybňuje závěr městského soudu uvedený v bodě 31. napadeného rozsudku, že se v případě výše uvedených dopisů nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Městský soud zde odkázal na své usnesení ze dne 18. 3. 2022, č. j. 3 Ad 3/2021 - 63, jímž byla odmítnuta stěžovatelova žaloba proti dopisu žalované ze dne 28. 1. 2021, č. j. S-708/2020/007, coby rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (toto usnesení nyní NSS přezkoumává v řízení vedeném pod sp. zn. 3 As 99/2022). Nejedná se zjevně ani o nečinnost správního orgánu dle § 79 s. ř. s. Proto proti uvedeným dopisům připadá v úvahu jediné obrana před nezákonným zásahem.

[20] Zásahová žaloba není univerzálním prostředkem ochrany proti jakémukoliv úkonu správního orgánu, kterým se žalobce subjektivně cítí být dotčen na svých právech. Zásahová žaloba plní roli prostředku ochrany pouze tam, kde (již) neexistují prostředky ke zjednání nápravy uvnitř veřejné správy a kde současně nelze využít soudní ochrany v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., či o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010,

pokračování

č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS). O zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se jedná tehdy, jestliže je možné tvrdit, že napadeným zásahem byl žalobce přímo zkrácen na svých právech, a v tomto případě by také správní soud mohl správnímu orgánu zakázat, aby v porušování žalobcových práv pokračoval, a přikázat, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Lze připomenout, že judikatura NSS „*vychází z toho, že ve správním soudnictví se v případě nezákonných zásahů ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. a nečinnosti ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. poskytuje soudní ochrana nejen v případech, kdy zásah či nečinnost správního orgánu se týká po hmotněprávní stránce subjektivního veřejného práva, nýbrž i týká-li se subjektivního soukromého práva*“ (srov. bod 33 usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 1. 8. 2017, č. j. Konf 28/2014 - 55, č. 3629/2017 Sb. NSS).

[21] Stěžovatel nejprve shledává nezákonný zásah v konstatování porušení zákona, které je součástí jemu zaslání dopisu žalované č. j. S-708/2020-007. Toto konstatování nicméně podle názoru NSS nemůže vůbec být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť nijak nezasahuje do jeho práv a nelze ani tvrdit, že by jím žalovaná překročila svou působnost, jak tvrdí stěžovatel.

[22] Advokát je dle čl. 17 odst. 3 etického kodexu povinen *v řízení jednat poctivě, respektovat zákonná práva ostatních účastníků řízení a chovat se ke nim i ke ostatním osobám zúčastněným na řízení tak, aby nebyla snižována jejich důstojnost ani důstojnost advokátního stavu*. Kontrolní rada žalované má dle § 46 odst. 4 zákona o advokacii povinnost dohlížet na dodržování tohoto zákona a stavovských předpisů. Tuto pravomoc nenaplnuje výhradně v samotném kárném řízení, tedy v řízení, ve kterém se projednává závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi. Pravomoc kontrolní rady dohlížet nad dodržováním zákona a stavovských předpisů totiž není výslovně omezena pouze na případy závažného nebo opětovného porušení povinností advokáta. Kontrolní rada žalované je dle výše uvedeného ustanovení povinna i obecně dohlížet na dodržování stavovských předpisů, mezi které patří etický kodex. V rámci takového dohledu může i neformálně upozornit advokáta na jeho jednání, které není v souladu s etickým kodexem, byť nedosahuje intenzity kárného provinění. Takové neformální upozornění adresované stěžovateli však samo o sobě nijak nezasáhlo do jeho práv a povinností, nestanovilo mu žádné povinnosti, neobsahovalo žádnou závaznou výzvu a nešlo o žádnou ze sankcí předpokládaných zákonem o advokacii. Nešlo ani o sankci v podobě „upozornění“ bez výslovného zákonného zmocnění, jak tvrdí stěžovatel, neboť kontrolní rada naplňovala jednu ze svých obecně vymezených kompetencí. Konečně vzhledem k tomu, že jde o komunikaci pouze mezi dotčeným advokátem a kontrolní radou, která není bez dalšího zveřejněna, nelze v dopise adresovaném stěžovateli spatřovat ani zásah do advokátovy dobré pověsti. Nejvyšší správní soud tedy shodně s městským soudem dospěl k závěru, že takový postup nepředstavuje vůbec zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

[23] Dopis určený stěžovateli není fakticky napomenutím, jak se domnívá stěžovatel, jelikož nemá shodné účinky. Napomenutí je specifické kárné opatření dle § 32 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii, jež je samo o sobě sankcí za určité provinění advokáta, které poté nelze znovu sankcionovat, neboť rozhodnutí, jímž je advokát odsouzen za kárné provinění a je mu uloženo napomenutí, způsobuje i překážku *ne bis in idem*. To však není případ nyní projednávaného upozornění žalované na nevhodné jednání. Součástí tohoto dopisu není výrok či jiná závazná část, která by uváděla, že se stěžovatel dopustil kárného provinění. Z obsahu dopisu naopak jasně vyplývá, že žalovaná dostatečně intenzivní pochybení neshledala.

[24] Stěžovatel dále tvrdí, že je upozornění žalované shodné s výtka dle zákona o státním zastupitelství. Povahou výtky, upravené mimo jiné i v zákoně o státním zastupitelství, se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, č. 3779/2018 Sb. NSS, v jehož bodě 70. uvedl: „*Dospěje-li dohledový orgán ke závěru, že ke namítanému pochybení skutečně došlo, vyhodnotí jeho závažnost a podle toho zvolí opatření k nápravě. Ať už se jedná o vedoucího státního zástupce,*

předsedu soudu nebo jiný orgán profesního dohledu, má k dispozici v podstatě tři druhy opatření. **První kategorii představují tzv. manažerské nástroje v užším smyslu, které zahrnují veškeré neformální, „jemnější“ formy opatření, jakýsi „zdvížený prst či obočí“, případně přechodné zmizení jinak stále přítomného „úsměvu vedoucího“.** Jde například o upozornění, rozhovor, domluvu, projednání věci na pracovní poradě, se soudcovskou radou apod., včetně neformálního vytknutí učiněného ústně, které však nespĺňuje požadavky podle příslušných profesních předpisů (o výtce v tomto případě zpravidla neexistuje kvalifikovaný písemný záznam). **Druhým typem opatření je formální výtka podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, případně jiných profesních předpisů (...)** Triádu možných opatření pak uzavírá **kárný návrh, kterým je zahájeno kárné řízení**“ (všechna zvýraznění provedl nyní NSS). Zákon o advokacii však neupravuje možnost trestat méně závažná porušení povinností advokáta formální výtka, jako je tomu u jiných právnických profesí. Nyní posuzovaný dopis adresovaný stěžovateli má svou povahou blíže k výše uvedeným tzv. manažerským nástrojům v užším smyslu, tedy neformálnímu opatření, které není výslovně upraveno v zákoně a které nemůže zakládat překážku *ne bis in idem*. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu uvedeným v bodě 41. napadeného rozsudku, že se v případě tohoto dopisu jedná o pouhé neformální kolegiální upozornění a nikoliv o výtku.

[25] Co se týče nezákonného zásahu, který stěžovatel spatřuje v šíření závěrů o nevhodnosti jeho výroku, ke kterému mělo dojít dopisem č. j. S-708/2020-006 určeným Mgr. S., NSS konstatuje, že z čl. 38 odst. 2 organizačního řádu vyplývá pouze povinnost kontrolního oddělení, aby byla stěžovatelka o postupu při vyřizování stížnosti vyrozuměna. Žalovaná tak měla dle čl. 38 odst. 2 organizačního řádu Mgr. S. pouze informovat o tom, jak vyřídila její stížnost, tj. že stěžovatelovo jednání neposoudila jako kárné provinění, a proto proti němu nezahájila kárné řízení, pouze jej upozornila na nevhodnost použitých výroků. Bylo však již nadbytečné, že Mgr. S. sdělovala své kritické hodnotící soudy vůči stěžovateli, konkrétně formulaci: „**Kontrolní rada však posoudila postup advokáta, konkrétně formulace použité v rámci korespondence s Vámi, jako nevhodný, pokud jde o použitou formu, neboť advokátem použité formulace můžete oprávněně vnímat jako neuctivé, nezdvohlé a ponižující**“ (zvýraznění provedl NSS). Sdělením závěru o nevhodnosti stěžovatelova výroku Mgr. S. jako třetí osobě mohlo potenciálně dojít k zásahu do jeho osobnostních práv, kterým je v řízení o nezákonném zásahu poskytována ochrana v rámci soudního řízení správního (srov. výše uvedené usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 28/2014 - 55).

[26] Vzhledem k obecné formulaci daného dopisu nicméně nezasáhlo toto sdělení závěru o nevhodnosti stěžovatelova výroku do jeho práv takovým způsobem, aby bylo možné hovořit o nezákonném zásahu. Připojení nadbytečné a nevhodné pasáže dopisu žalované, které mohlo pouze neznatelně zasáhnout práva jednotlivce, nemá být v souladu s prosazovanou zásadou *de minimis non curat praetor* (malíčkovstmi se soudce nezabývá) označeno za nezákonný zásah (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, č. j. 9 As 133/2021 - 23, bod 18). Daným sdělením žalovaná Mgr. S. informovala o tom, že stěžovatelův výrok byl nevhodný, nicméně ji též informovala, že nešlo o jednání, které by svou závažností odpovídalo kárnému provinění. Nelze říct, že by žalovaná tímto sdělením šířila o stěžovateli urážlivé, lživé či nactiutrháčné závěry (např. že za sporný výrok zahájila se stěžovatelem kárné řízení, ačkoliv by to nebyla pravda), které by již intenzity nezákonného zásahu mohly dosáhnout.

[27] Pokud stěžovatel uvádí, že je do jeho práv zasaženo také tím, že Mgr. S. používá dopis od žalované proti němu a jeho klientovi, nezbyvá než připomenout, že správní soudnictví nechrání jednotlivce před nezákonným zásahem jiného jednotlivce do jeho práv, nýbrž pouze před přímým zásahem správního orgánu. Situace by pochopitelně mohla být jiná, pokud by tento dopis zveřejňovala sama žalovaná.

[28] Lze tedy shrnout, že dopis kontrolní rady žalované adresovaný samotnému stěžovateli nemohl být ani pojmově zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť nemohl nijak zasáhnout do jeho

pokračování

práv a žalovaná zde byla oprávněna konstatovat nevhodnost jeho výroku; zatímco dopis adresovaný Mgr. S. mohl kvůli připojené hodnotící pasáži potenciálně zasáhnout do jeho dobré pověsti, ovšem v nyní posuzovaném případě tak neznatelně, že nejde o zásah nezákonný, jak správně uvedl již městský soud v bodě 39. napadeného rozsudku.

[29] Co se týče dalších kasačních námitek, stěžovatel uvádí, že se s vytykaným obviněním poprvé seznámil až poté, co mu ho žalovaná vytkla v dopise č. j. S-708/2020-007. Ze správního spisu NSS zjistil, že ve stížnosti Mgr. S. ze dne 28. 8. 2020 bylo mimo jiné uvedeno: „*Bobužel zřejmě jako odvetu za to, že jsem si dovolila se ozvat se svým právem rozhodovat o svém vlastním zastoupení, mě začal Mgr. Vacek ponižovat a celou komunikaci dále vedl ve smyslu urážek na mou mentální kondici (email ze dne 5. 8. 2020), či pouze zlehčoval mé právo, které cituji označil za „přehánění“.*“ V e-mailu ze dne 5. 8. 2020, na který Mgr. S. výslovně upozornila, je uveden i výrok ohledně mentální hygieny, který žalovaná následně stěžovateli vytkla. Žalovaná stěžovateli zaslala tuto stížnost společně s výzvou k vyjádření dne 10. 9. 2020. Není proto pravdou, že se s tímto obviněním poprvé seznámil až v dopise žalované ze dne 28. 1. 2021, jelikož Mgr. S. ve své stížnosti upozornila i na jeho nevhodné vyjadřování ohledně jejího mentálního stavu, kterého se daný výrok týkal. Tato námitka proto není důvodná.

[30] Okolnostmi, při kterých došlo k vyslovení sporného výroku, se NSS nezabýval, jelikož v projednávané věci posuzoval pouze to, zda dopisy žalované ze dne 28. 1. 2021 bylo možné považovat za nezákonný zásah dle § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud také neshledal potřebu provádět dokazování elektronickou korespondencí mezi zaměstnanci kontrolního oddělení žalované, volenými zástupci komory a třetími osobami či výslechem zaměstnanců žalované. Stěžovatel neuvedl, proč by tyto důkazy měly být podstatné pro posouzení, zdali se v dané věci jednalo o nezákonný zásah žalované či nikoliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci úspěch, nicméně jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je NSS nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2022

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu